

„Husk ... du maa ikke løbe!“ raabte Hofjægermesterinden advarende.

Per skævede efter hende over sin Skulder, — og der gled i det samme en Skygge over hans Ansigt.

Der var noget i denne Skyhed, der fremmanede mørke Erin-dringsbilleder hos ham. Saadan havde ogsaa hans Søkende flyet ham i hans Barndom, især naar Faderen ved Morgen- eller Mid-dagsandagten havde holdt en af sine store Straffetaler til ham. Endnu for ganske nylig havde han jo genoplevet det, da han mødte Tvillingerne og de stod der saa forlegne og knap vidste, om de turde se paa ham.

Nabob! Det var naturligvis foragtelig ment. Pigebarnet var jo flygtet for ham som for selve den Onde. Naa — hvad saa? Siden hvornaar var han bleven saa ringe, at han ængstelig maatte skotte til Hvermands Mening om ham? — — Eller var det noget andet? Var Sandheden den, at han selv var begyndt at føle sin stormende Jagt efter Lykken som en Skam?

Naa, det nyttede ikke at forfalde til den Slags Spekulationer. Han maatte se at nedkæmpe denne overdrevne Følsomhed, der i den sidste Tid havde ladet ham blive et saa værgeløst Bytte for sine skiftende Stemninger. Det var paa Tide, at han gjorde en Ende paa sin Lediggang her og kom tilbage til sit Arbejde. Hvad han end kunde have forbrudt mod sig selv og andre, — i sin Kamp, i sin Flid, i sin ærlige Vilje til at udrette noget godt og nyttigt her i Verden vilde han fremtidig søge sin Retfærdig-gørelse, selv om ogsaa de store Sejre skulde udeblive for ham.

Der blev aabnet et Vindu oppe i Hovedbygningen. Det var Baronessen, der nu var kommen op af sin lange Eftermiddags-hvile. Lidt efter viste hun sig paa Verandaen, sværmerisk drap-peret med en Kniplingsmantille, der var fæstet bag paa Hovedet, — dertil stærkt pudret, som hun om Eftermiddagen gerne var det, for at skjule de betændte Pletter, der i Dagens Løb blom-strede frem i hendes Ansigt.

Per var med eet forsvunden. For ikke at blive ene med det forstyrrede Menneske havde han listet sig ud af Parken. Han